

สรุปผลการวิจัย

6.1 การศึกษาเกี่ยวกับน้ำเสียในโรงงาน

1. ปริมาณน้ำเสียและน้ำใช้มีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรง แต่ไม่มีความสัมพันธ์ที่แน่นอนกับปริมาณการผลิตแผ่นเหล็กอบสังกะสี
2. โรงงานที่ทำการศึกษาคควรมีการตรวจสอบแก้ไขอุปกรณ์ในกระบวนการผลิตที่ชำรุดและรั่วซึมอย่างสม่ำเสมอรวมทั้งพิจารณาตัดแปลงหรือเพิ่มเติมอุปกรณ์ควบคุมบางอย่างในการผลิต ซึ่งสามารถช่วยลดปริมาณน้ำเสียและน้ำใช้

6.2 การบำบัดน้ำหล่อเย็น

1. พีเอชที่เหมาะสมในการใช้โซดาไฟและปูนขาวตกตะกอนสังกะสีให้เหลือความเข้มข้นต่ำที่สุดคือพีเอช 9.5
2. การใช้ปูนขาวให้ประสิทธิภาพการกำจัดสังกะสีสูงกว่าโซดาไฟที่พีเอชและ SOR. เดียวกัน
3. เมื่อต้องการเพียงแต่กำจัดสังกะสีให้มีความเข้มข้นต่ำกว่า 5 มก./ล.ตามมาตรฐานน้ำทิ้งของกรมโรงงานอุตสาหกรรมสามารถทำได้ง่ายโดยใช้โซดาไฟหรือปูนขาวปรับพีเอชที่ 8.5 และใช้ SOR. เท่ากับ 1.0 ม./ชม.หรือปรับพีเอชที่ 9.0 และใช้ SOR. เท่ากับ 1.5 ม./ชม.
4. การใช้ปูนขาวที่พีเอช 9.5 ร่วมกับสารโพลีเมอร์ชนิดประจุบวก ไม่มีประจุและประจุลบสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการกำจัดสังกะสีได้มากกว่าการใช้ปูนขาวอย่างเดียว และสารโพลีเมอร์ชนิดประจุลบให้ประสิทธิภาพดีกว่าสารโพลีเมอร์ที่เหลืออีกสองชนิด โดยความเข้มข้นที่เหมาะสมเท่ากับ 0.15 มก./ล.

6.3 การบำบัดน้ำเสียรวม

1. พีเอชที่เหมาะสมในการใช้โซดาไฟและปูนขาวตกตะกอนสังกะสีให้เหลือความเข้มข้นต่ำที่สุดคือพีเอช 9.5

2. การใช้ปูนขาวให้มีประสิทธิภาพในการกำจัดสังกะสีสูงกว่าโซดาไฟที่พีเอชเดียวกัน
3. เมื่อต้องการเพียงแต่กำจัดสังกะสีให้มีความเข้มข้นต่ำกว่า 5 มก./ล. ตามมาตรฐานน้ำทิ้งของกระทรวงอุตสาหกรรมสามารถทำได้ง่ายโดยใช้โซดาไฟหรือปูนขาวปรับพีเอชที่ 8.5
4. การใช้ปูนขาวที่พีเอช 9.5 ร่วมกับสารโพสิเมอร์ทั้งสามชนิดสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการกำจัดสังกะสีได้มากกว่าการใช้ปูนขาวอย่างเดียวและสารโพสิเมอร์ทั้งสามชนิดมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกัน โดยความเข้มข้นที่เหมาะสมเท่ากับ 0.20 มก./ล. ทั้งสามชนิด

6.4 การบำบัดกรดโครมิก

1. การใช้โซเดียมเมตาไบซัลไฟท์ให้ประสิทธิภาพในการรีดิวซ์โครเมียม(VI) ได้ดีกว่าเฟอร์รัสซัลเฟต โดยสามารถรีดิวซ์โครเมียม(VI) ได้หมดเมื่อใช้ความเข้มข้นมากกว่าหรือเท่ากับ 1.75 เท่าของค่าทางทฤษฎี ขณะที่การใช้เฟอร์รัสซัลเฟตที่ความเข้มข้นเท่ากับ 2.0 เท่าของค่าทางทฤษฎียังพบว่ามีโครเมียม(VI) เหลือในกรดโครมิกที่ผ่านการรีดิวซ์เท่ากับ 0.75 มก./ล.
2. พีเอชที่เหมาะสมในการใช้โซดาไฟและปูนขาวกำจัดโครเมียมให้เหลือความเข้มข้นต่ำที่สุดคือพีเอช 8.5 แต่ยังไม่สามารถกำจัดโครเมียมได้ความเข้มข้นต่ำกว่า 0.5 มก./ล. ตามมาตรฐานน้ำทิ้งของกระทรวงอุตสาหกรรม
3. การใช้ปูนขาวให้ประสิทธิภาพการกำจัดโครเมียมสูงกว่าโซดาไฟและเกิดตะกอนที่อัดตัวแน่นกว่าทำให้ปริมาตรตะกอนเกิดน้อยกว่าการใช้โซดาไฟ
4. การใช้ปูนขาวที่พีเอช 8.5 ร่วมกับโพสิเมอร์ทั้งสามชนิดที่ความเข้มข้น 0.2-1.0 มก./ล. ไม่สามารถช่วยกำจัดโครเมียมเพิ่มขึ้นจากการใช้ปูนขาวอย่างเดียว
5. การใช้ปูนขาวปรับพีเอชกรดโครมิกที่ผ่านการรีดิวซ์โครเมียมโดยโซเดียมเมตาไบซัลไฟท์อย่างสมบูรณ์ที่พีเอช 8.5 ตามด้วยการตกตะกอนและการกรองน้ำที่ผ่านการตกตะกอนด้วยเครื่องกรองทรายอัตราการกรอง 0.2 ม.³/ม.²/ชม. สามารถกำจัดโครเมียมในกรดโครมิกให้มีความเข้มข้นต่ำกว่า 0.5 มก./ล. ตามมาตรฐานน้ำทิ้งของกระทรวงอุตสาหกรรม

6.5 การเปรียบเทียบค่าบำบัดน้ำเสียส่วนต่าง ๆ

1. การเปรียบเทียบค่าบำบัดน้ำเสียเฉพาะน้ำเสียจากบ่อน้ำหล่อเย็น น้ำร้อนล้าง และน้ำเย็นล้าง ในกรณีต่าง ๆ ดังนี้
 - กรณี ก. โรงงานทำการบำบัดน้ำเสียรวมจากน้ำเสียทั้งสามชนิดเอง
 - กรณี ข. โรงงานทำการแยกบำบัดน้ำหล่อเย็นส่วนหนึ่งและบำบัดน้ำเสียผสมระหว่างน้ำร้อนล้างและน้ำเย็นล้าง

กรณี ค. ศูนย์บริการกำจัดกากอุตสาหกรรมรับน้ำเสียรวมจากน้ำเสียทั้งสามชนิดไปบำบัด

พบว่ากรณี ค. เสียค่าบำบัดต่ำที่สุด รองลงมาคือกรณี ข. และ กรณี ก. เสียค่าบำบัดสูงที่สุด

2. การเปรียบเทียบค่าบำบัดกรดโครมิกระหว่างโรงงานทำการบำบัดเองและศูนย์บริการกำจัดกากอุตสาหกรรมรับไปบำบัด พบว่าค่าบำบัดโดยศูนย์บริการกำจัดกากต่ำกว่าการที่โรงงานบำบัดเองมาก

3. การบำบัดสารละลายกรดเข้มข้นของโรงงานเอง พบว่าค่าบำบัดน้ำเสียส่วนนี้เป็นค่าบำบัดตะกอนและค่าก่อสร้างระบบบำบัดเกือบทั้งหมด

4. ตามเงื่อนไขการคิดราคาค่าบำบัดของศูนย์บริการกำจัดกากอุตสาหกรรมและปริมาณน้ำเสียของโรงงานในปัจจุบัน พบว่าทางโรงงานควรให้ศูนย์บริการกำจัดกากเป็นผู้รับผิดชอบบำบัดน้ำเสียจากบ่อน้ำหล่อเย็น น้ำร้อนล้าง น้ำเย็นล้างและกรดโครมิก ส่วนโรงงานจำเป็นต้องทำการบำบัดสารละลายกรดและต่างเข้มข้น ซึ่งทางศูนย์บริการกำจัดกากยังไม่รับบำบัดน้ำเสียเข้มข้นลักษณะนี้ แต่ตะกอนที่เกิดจากการบำบัดสารละลายกรดและต่างเข้มข้นให้ศูนย์บริการกำจัดกากรับไปบำบัดให้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย